

ловъ билъ скромень, но работливъ момъкъ. Той заминалъ къмъ Карлово, Сопотъ и Клисуре. Единъ день Бенковски и Воловъ стигнали въ Копривщица. Тамъ тѣ се срещнали съ младежа Тодоръ Каблешковъ, който работѣлъ като народенъ апостолъ въ Т. Пазарджикъ, Бѣлово, Копривщица и други мѣста още отъ 1873 година.

Тодоръ Каблешковъ, билъ роденъ въ [Копривщица на 1-и януарий 1853 г. Училъ се въ родното си мѣсто и сетне билъ пратенъ въ едно френско училище въ Цариградъ. Поради болестъ той напусналъ училището, и презъ 1874 г. станалъ телеграфистъ по желѣзопѣжната линия Пловдивъ — гара Бѣлово. Още въ Цариградъ Каблешковъ станалъ апостолъ за общонародно възстание и въ с. Бѣлово, основалъ читалище и народенъ комитетъ за възстание.

Каблешковъ знаелъ турски, френски, грѣцки и български. За това всички го обичали. Той държалъ сказки въ училището и съобщавалъ много новини отъ цѣлъ свѣтъ.

Бенковски, като се срещналъ съ него, приелъ го за апостолъ да работи въ Копривщица и въ околнитѣ села, а за себе си запазилъ Панагюрище. За свои помощници Бенковски повикалъ още двама народни дейци: Захарий Стояновъ отъ с. Медвенъ и Георги Икономовъ отъ гр. Сливенъ. И двамата по-рано служили по желѣзопѣжната Хиршова линия, познавали се съ Каблешкова, участвували въ Старозагорското възстание заедно съ Стамболова презъ 1875 г. и се отличили като умни и пѣргави борци.

Ала и при толкова познати другари и приятели-помощници, Бенковски се боялъ, да не би панагюрци да избератъ не него, а другиго за главенъ войвода на възстанието. Този страхъ на Бенковски идѣлъ отъ това, че въ Панагюрище имало много образовани, умни, обични и познати мжже, които учили въ Цариградъ, знаели френски езикъ и били много опитни въ народнитѣ ра-